

გიორგი ალექსი-მესხიშვილი
უსათაურო
სერიიდან „ანტიქართული ქანდაკებები“
2020-21

Georgi Alexi-Meskhishvili
Untitled
From the series “Anti-Georgian Sculptures”
2020-21

მარიამ ნატროშვილი & დეთუ ჯინჭარაძე
Lost and Found - შელოცვა დაკარგულის დასაბრუნებლად
2020

Mariam Natroshvili & Detu Jincharadze
Lost and Found – A Spell to Return a Lost One
2020

კოტე ჯინჭარაძე
ტრანსფორმაცია
2021

Kote Jincharadze
TRANSFORMATION
2021

ბესო უზნაძე
სანამ გახსოვარ
2021

Beso Uznadze
Before You Remember Me
2021

მარგო კორაბლევას პერფორმანსის თეატრი
მედეას მედიტაციები
2021

მარგო კორაბლევას პერფორმანსის თეატრის ეს ახალი დადგმა შედგება რიტუალური, ლიმინალური და ზღვარზე მყოფი მოქმედებებისგან, რომლებიც მაგიურ იკონოგრაფიასა და არამატერიალურ მგრძნობელობას ეყრდნობიან. მედეას მედიტაციების დრამატურგია ნოეტიკური, მედიტაციური რეალობიდან მოყვანილი ნარატივებით განისაზღვრება. თუმცა, არ არის მოსალოდნელი, რომ ნამუშევარს მედიტაციური ან ამბიენტური ხასიათი ექნება, რამდენადაც ის ექსტაზური და დაკარგული ქმედების წარდგენის მცდელობას უფრო გულისხმობს.

კონცეფცია და დადგმა: დავით ჩიხლაძე, მარიამ შერგელაშვილი

მონაწილეები: გვანცა აგირბა, თინა ელბაქიძე, თამა კვანტალიანი, ლიზა კვანტალიანი, მარიამ შერგელაშვილი, ქეთო ტატიშვილი.

Margo Korableva Performance Theatre
Medea's Meditations
2021

The new staging of the Margo Korableva Performance Theatre is composed of ritual, liminal, and borderline acting based on the magic iconography of intangible sensitivity. The dramaturgy of *Medea's Meditations* will be largely determined by narratives drawn from noetic, meditative actuality. However, it is expected that the work will in fact *not* have a meditative, ambient character and will rather be an attempt to present a more ecstatic and abandoned act.

Conceived and directed by: David Chikhladze, Mariam Shergelashvili

Participants: Gvantsa Agirba, Tina Elbakidze, Tama Kvantaliani, Liza Kvantaliani, Mariam Shergelashvili, Keto Tatishvili

ილიკო ზაუტაშვილი

კავკასიური მანიფესტი, აკრძალვების არქეტიპი
2008

ფოტოგრაფიული დიპტიქის მიზანია კავკასიური მითებისა და რეალობის გამოსახულებებისათვის საერთო სივრცის შექმნა. პირველი სურათი ქალისა და მამაკაცის სხეულებს ასახავს, ერთმანეთის გვერდზე მწოლიარეებს – მათ შორის დანა დევს. მეორე სურათი დანას ასახავს – აკრძალვისადმი დაუმორჩილებლობის სიმბოლოს.

არტისტი არქაულ მოტივს თანამედროვეობაში თარგმნის, იმისთვის რომ იმ აკრძალვების აბსურდული ბუნება წარმოაჩინოს, რომლებიც დღესაც განაგრძობენ არსებობას ქვეცნობიერ თუ ცნობიერ დონეზე, როგორც ისეთი აკრძალვების დარღვევის მეხსიერება, რომელსაც სხვადასხვა სახის სასჯელი მოსდევს. დროდადრო ეს ტრადიციული აკრძალვები სოციალურ რეგულაციებში ვლინდება. მაგალითად, სიკვდილით ისჯება ის, ვინც სასტიკად მოექცევა სხვას. აკრძალვებისა და წინასწარგანწყობების არსებობა საზოგადოებაში არჩევანის თავისუფლებას ზღუდავს. დანა - ცენზურაა, ტაბუ და აკრძალვა. წესის დარღვევას სასჯელი მოსდევს - სიკვდილი. შეგვიძლია ვივარაუდოთ, რომ ეს შეზღუდვა კვლავ ავიწროებს ზოგიერთ ადამიანს და ვრცელდება არა მხოლოდ სექსუალურ ურთიერთობებზე ზოგადად, არამედ დღევანდელ აკრძალვებზეც, როგორც სუბტექსტი კოლექტიური ცნობიერის რომელიღაც შრეში. ნამუშევარი აკრძალვების ტრადიციული თემებისა და მისი გავლენის კვლევის მცდელობაა მათ მიერ დამორჩილებულ თუ დაუმორჩილებელ ადამიანებზე.

Iliko Zautashvili

Caucasian Manifesto, The Archetype of Prohibition
2008

The goal of this photographic diptych is to make the Caucasian myth and reality commonplace through images. The first image shows a man and a woman lying next to each other, the knife placed between their bodies. The second image captures the disobedience to the rule that the knife represents.

The artist translates this archaic motive into the present to show the absurdity of the rules of prohibitive nature, many of which continue to exist on a conscious or subconscious level: the memory of violation that entails various kinds of punishment. Sometimes these traditional

restrictions can be manifested within social regulations. For example, the death penalty may be given when one commits an act of cruelty upon another. Some prohibitions and biases continue to exist, oppressing society's freedom of choice. The knife symbolizes censorship, taboo, and a ban. The violation entails a punishment, death. It is possible to assume that this interdiction still suppresses some people as it extends not only to sexual relationships, but also to current prohibitions, like a subtext layered within social consciousness. The work attempts to research the traditional topic of a ban and its influence on human beings that are violating or obeying it.

ილიკო ზაუტაშვილი
შეხე ყველაფერს ჩემი გულის გარდა
2000-2018

Iliko Zautashvili
Touch Everything Except My Heart
2000-2018

ჯგუფი „ბულიონი“
ორთოდოქსი
2015-2021

2015 წელს ორმა გერმანელმა არტისტმა, ნორა ალ ბადრიმ და ნიკოლა ნელლიმ, ერთობლივი ნამუშევრის გაკეთება შემოგვთავაზეს. ამავე წელს ისინი ოთხი კვირით ჩამოვიდნენ თბილისში. 2013 წელს ვენეციის ბიენალეზე ჯგუფმა „ბულიონმა“ ნამუშევარი რელიგიური აერობიკა წარადგინა საქართველოს პავილიონში, „კამიკაძე ლოჯიაში“. სწორედ ეს ნამუშევარი, რომელიც ბოლო ოცდაათი წლის მანძილზე საქართველოში მიმდინარე პროცესებს იკვლევდა, გახდა საერთო ნამუშევრის შექმნის ინსპირაცია.

პროექტის მსვლელობისას ჯგუფ „ბულიონის“ წევრებმა: ნატალია ვაწაძემ, კონსტანტინე ქიტიაშვილმა და ეკატერინე ქეცბაიამ ქაშვეთის ეკლესიაში ნიკოლა ნელლი მართლმადიდებლური წესით ნიკოლოზად მონათლეს. ჯგუფის წევრებმა გააკეთეს აგრეთვე ორი ორმეტრიანი ე.წ. წმინდა ნინოს ჯვარი. ამავე წლის 25 ოქტომბერს ერთ-ერთი ჯვარი გვიან ღამით, ანონიმურად დადეს ამაღლების ქუჩაზე და გზა გადაკეტეს. მოგვიანებით საპატრულო პოლიციამ ჯვარი გაურკვეველი მიმართულებით წაიღო.

ჯვრის ადგილსამყოფელი დღემდე უცნობია. მეორე ჯვარი ექვსი წელი ინახებოდა ჯგუფის სახელოსნოში.

2021 წლის 28 აგვისტოს ჯგუფი ბულიონის წევრებმა ჯვარი პარლამენტის წინ 5 ივლისს აღმართული ჯვრის გვერდით დადეს. იმავე დღეს, დაახლოებით საღამოს 5 საათზე, საპატრულო პოლიციამ ჯვარი გაურკვეველი მიმართულებით წაიღო. ჯვრის ადგილმდებარეობა უცნობია. პროექტი ჯვრების დადების, ნიკოლა ნელის ნათლობისა და რელიგიური აერობიკის ვიდეოდოკუმენტაციას წარმოადგენს.

2015 წელს ბერლინში პროექტი ნაჩვენები იყო სახელწოდებით არა ორთოდოქსი (*un.or.tho.dox*).

Bouillon Group
Orthodox
2015-2021

In 2015, two German artists, Nora Al Badri and Nicolas Nelles, offered to collaborate with us. They visited Tbilisi for four weeks during that same year. Bouillon Group presented their (*Religious*) *Aerobics* in “Kamikaze Loggia” – the Georgian Pavilion at the Venice Biennale of 2013. This particular work, which was researching the current issues of Georgia in the last 30 years, became an inspiration for joint creation.

During the project’s development, members of the Bouillon Group, Natalia Vatsadze, Konstantine Kitiashvili, and Ekaterine Ketsbaia, baptized Nicolas Nelles in an orthodox baptism ritual and gave him the Christian name “Nikoloz.” The group also constructed two, two-meter crosses known as St. Nino’s cross. On October 25th of the same year, one of the crosses was anonymously placed on Amaghleba Street in Tbilisi late at night, resulting in the blockage of the road. Later the patrol police took the cross away in an unknown direction. The location of the cross is unknown to this day. The second cross, however, was kept in Bouillon’s studio for six years.

On August 28, 2021, Bouillon members placed a cross in front of Parliament next to the cross erected on July 5th. On the same day, at about 5 pm, the patrol police took the cross in an unknown direction. The location of the cross remains unknown. The Project is a video documentation of laying of the cross, baptism of Nicolas Nell and (*Religious*) *Aerobics*.

The project was screened in Berlin in 2015 under the title *un.or.tho.dox*.

ალექსანდრე ბეგლარიშვილი
კვართი ჩემი
2021

Alexander Beglarishvili
Tunic of Mine
2021
To G.T.

By overlapping the DNA of three of my former love interests and myself, the work functions as a holy relic, representing the intertwined and subjectively ideal genetic strand. Better than any great artwork, the fluid of your lover you want so desperately. All over.

“you are of me, that’s what
and that’s the meaning of fertility
hard and moist and moaning”

Rest in peace, my love. Forever in my heart. Forever on my Tunic.

A.B.

დავით აფაქიძე
უკანასკნელის შემდეგ
2021

ტაროს მაღალი არკანების სტრუქტურა თავის თავში კოსმოსის პროექციას წარმოადგენს, რომელიც გვისახავს ევროპოცენტრულ წარმოდგენებს სამყაროზე. მისი ყოველი არკანი ერთ მთლიან სამყაროს ქმნის, რომელიც, მიუხედავად მაღალი სპირიტუალობისა, მაინც რაციონალურად დალაგებულია. მაღალი არკანები ერთი სულის მოგზაურობაზე მოგვითხრობენ სხვადასხვა ეტაპზე, რომელიც გარკვეული პროგრესით ვითარდება და მერე ისევ უბრუნდება საწყისს.

უკანასკნელის შემდეგ ტაროს სამყაროს პოსტაპოკალიპტური დანახვაა, რომელშიც სულის განვითარება ისევ არსებობს იგივე ეტაპებით, მაგრამ ამ ეტაპების მარადიული ბალანსა დარღვეულია, რაც ტაროს, როგორც ევროპული ცნობიერების „ენციკლოპედიის“ ნგრევაზე მიუთითებს. ეს არის ანიმაცია, სადაც ერთ სივრცეში

შეკრებილი ყველა მაღალი არკანი კოსმოსის ჩემებურ მოდელს წარადგენს, რომელიც როგორც „ეტრფის“, ისე ებრძვის დასავლურ ცნობიერებას საკუთარ თავში.

დიდი მადლობა: ნატა სოფრომაძე, თამაზ ჯობავა, გვანცა ჯიშკარიანი, გოდერა, ლევან შანშიაშვილი, აკა ფროდიაშვილი, ლევან შველიძე, ლადო ბოკუჩავა, გიორგი ქებურია, უტა ბეჟაია, ქეთო ჩანთაძე, უჩა დასრი, ლენკა ცივიშვილი, ანა ყიფიანი, ლაშა ყაბანაშვილი, მარიკო ჭანტურია, მეთ შელი, ლილე ქალდანი, მერი მამუკაშვილი, ლუკა ბიჭაკშვილი, ჰიტორი ნი, თინა ატამი, ხოსე ხოსიტაშვილი, თინა ასათიანი, ქეთი მანგოშვილი, ეთუნა მაჭავარიანი, ლუკა ეშლი, ანა კაიშაური, თორნიკე დავითულიანი, ტატო ლონდარიძე.

David Apakidze
After the Last
2021

The structure of the Major Arcana of the Tarot is really a projection of the cosmos, depicting Eurocentric notions of the universe for us. Each arcana creates a separate world, which, despite its high spirituality, is still arranged rationally. Major Arcana tells us about one soul's journey through different stages, developing as they progress and coming back to the very beginning as a culmination.

After the Last is a post-apocalyptic vision of the Tarot world; the timeline of the soul's development will still exist here and in the same stages, but the eternal balance of these stages will be disturbed, indicating the collapse of the Tarot as an “encyclopedia” of European consciousness. It is an animation in which all the Major Arcana, gathered in one space, present my personal model of the cosmos, fighting the Western consciousness at its core and admiring it simultaneously.

Thank you: Nata Sopromadze, Tamaz Jobava, Gvanca Jishkariani, Godera, Levan Shanshiashvili, Aka Prodiashvili, Levau Shvelidze, Lado Bokuchava, George Keburia, Uta Bekaia, Keto Chantadze, Ucha Darcey, Lenka Tsitsishvili, Ana Kipiani, Lasha Kabanashvili, Mariko Chanturia, Matt Shally, Lile Qaldani, Mery Mamukashvili, Hitori Ni, Luka Bitchikashvili, Tina Atami, Kety Mangoshvili, Etuna Machavariani, Luka Ashley, Ana Kaishauri, Tornike Davituliani, Tato Londaride.

გიო სუმბაძე
ენტროპია
1998

ადგილსფეციფიკური ნამუშევარი შედგება ოთხი ფოტოსგან, რომლებზეც ასახულია ნავთობის გადასაზიდი ვაგონების ტექსტურები.

Gio Sumbadze
Entropy
1998

The site-specific work unites four photographs depicting the textures of oil-carrying wagons.

ნიკიტა გეილი
DRRRUMMERRRRR
2019 - 2021

სამყაროს პოსტ-აპოკალიფსური, პოსტ-ადამიანური აღქმის გაღვივების მიზნით, დასარტყამი ინსტრუმენტები ისეა წყლის ავზებში განლაგებული, რომ ერთ ადამიანს მათზე ერთდროულად დაკვრა არ შეეძლოს. მათ მხოლოდ წყალი ააქტიურებს, რომელიც ინსტრუმენტების კომპონენტებზე თავად „უკრავს“ უსასრულოდ. ბუნების უნარი, ჩაშალოს და შეცვალოს ადამიანის მიერ შექმნილი სისტემები წარმოდგენილი ნამუშევრის მთავარი ხაზია; შეხსენებასთან ერთად, რომ „ნებისმიერი ფანტაზია, რაც კაცობრიობას შეიძლება მომავალზე ჰქონდეს, შემოსაზღვრულია ზღვის დონის ამადლების რეალობითა და ატმოსფეროს მზარდი სიციხით“ (გეილი). რა ემართებათ ადამიანზე გათვლილ ტექნოლოგიებს მაშინ, როდესაც მისი დეცენტრალიზაცია ხდება? რა ხდება მაშინ, როდესაც სხვა ძალები და მატერიები ავსებენ განდევნილი ადამიანის სივრცეს და აცოცხლებენ ამ სისტემებს მოულოდნელი, გაუთვალისწინებელი სცენარებით, რომლებიც ბევრად აღემატება ადამიანის სხეულის სინგულარულ შესაძლებლობებს?

Nikita Gale
DRRRUMMERRRRR
2019 - 2021

Conceived to evoke a post-apocalyptic, post-human view of the world, drums and cymbals are arranged in tubs of water in such a way that no single person could play them simultaneously. They are instead activated by water, which “plays” the drum components endlessly. The work prompts a reflection on nature’s capacity to disrupt and supersede human-designed systems while also serving as a reminder, that, in Gale’s words: “Any fantasy that humanity may have about its future is circumscribed by the reality of rising sea levels and an increasingly hotter atmosphere.” This work questions what happens to human-scaled technologies when we decenter the human? What happens when other forces or materials fill the absence of the

human and animate these systems in unanticipated ways that far exceed the capacity of a singular human body?

სოფიო მედოიძე
უსათაურო
2021

Sophio Medoidze
Untitled
2021

პარკ მაკართური

ეს არის კითხვები, რომლებსაც დავსვამდი
2013

დამატებითი კითხვები
2017

სინთეტიკური კითხვები
2019

უნებლიე კითხვები
2020

ნამუშევარი არტისტის მიერ ელექტრონული ფოსტით გაგზავნილი წერილებისაგან შედგება. კითხვები გამოფენაზე მომუშავე პირთათვის არის განკუთვნილი, ამოსაბეჭდად და მოსაჩარჩობლად – ზოგი კითხვა სპეციფიკური და ტექნიკურია, ზოგიც კი ღია.
2013 – 2021

Park McArthur

These are the questions I would ask
2013

Some follow up questions
2017

Synthetic Questions
2019

Involuntary Questions
2020

The prints are emails sent from the artist to someone working on the exhibition for them to print out and frame. The emails have questions on them, some specific, some more open-ended.
2013 - 2021

დორა ბუდორი
დატყვევებული მზე
2020 - 2021

შეხსენება სხვა მზის შესახებ
თუ ბურღი საკმარისად ღრმად შევა

Dora Budor
Seized Sun
2020 - 2021

Reminder of another sun,
if the drill goes far enough.

სერ სერპასი
არაფერი არ არის
2021

ქანდაკება არის ლექსები, რომელსაც მე ვასახელებ, წერა განზომილებაა ობსტრუქციაში,
კონტექსტი მოცემული იყო რაღაც მომენტში, ეს ნამუშევრები გადაიყრება, თუ

სხვაგვარად არ იქნა შენახული, ინსტრუქციები გამოჩნდება, თუმცა გულწრფელად, შეიძლება არც.

Ser Serpas
Isn't Anything
2021

Sculptures are poems I title, writing is dimension in obstruct, context was given at some point, these works will be disposed of unless otherwise saved, instructions forthcoming but in all honesty maybe not.

მორაგ კილი
urbanX
2021

ურბანული მკვლევარის, ალექს ტატევოსიანის კვალდაკვალ გადაღებული მასალა, ელექტროსადგურზე ტურის განხორციელებისას.

მორაგ კილი
პორტალი
2021

ოპტიკური ილუზია (A trompe l'oeil) რომელსაც სხვა ადგილას ან შენობის სხვა მხარეს გადაჰყავხარ.

მორაგ კილი
Trash Tv
2021

სახლის თუ ქუჩის ურნების მსგავსად, ნამუშევარიც პორტალივით მუშაობს; როდესაც შიგნით იყურები, ეკრანი გვხდება, რომელიც ურნის შიგთავსის ფსიქოდელოიდურ ვერსიას გიჩვენებს. ორივე ნამუშევარი შინაგანი/გარეგანის იდეასა და მათ შორის არსებულ ზედაპირზე წარმოდგენებს ეთამაშება.

Morag Kiel
urbanX
2021

Following urban explorer Alex Tatevosyan and filming behind the scenes as he tours the power station.

Morag Kiel
Portal
2021

A trompe l'oeil illusion that takes you to another place or another part of the building.

Morag Kiel
Trash Tv

2021

Mimicking different domestic and street bins these also work as portals; when you look inside there's a screen giving a psychedelic version of the inside of a bin. Both works mess with ideas of inside/outside and the surface that's between the two.

ნენსი ლუპო
ნდომა იმისა რომ შენში შემოვიდეს
2021

ნამუშევრის წამყვანი მასალა ხუთი სკვერის სკამია - მათი ორი ასლი ($\frac{3}{4}$ მასშტაბამდე შემცირებული, დაქანებული და სხვა მხრივ სახეცვლილი) რომელიც ზაალ ხიდაშელმა თავის საამქროში, ქუთაისში შექმნა, კერძო თუ საჯარო გამოყენებისათვის. მე ვიყენებ სკამს, როგორც ერთგვარ თეატრალურ საშუალებას ისეთ მეტაფიზიკურ მდგომარეობებზე სამედიტაციოდ, როგორებიცაა ლტოლვა ან მარტობა, ან თუნდაც რომანტიკის არსებობა სხეულის, ჩონჩხის და მომიჯნავე მატერიალური კულტურის ცნებებთან ერთად.

Nancy Lupo
The Wanting It to Get Into You
2021

The material anchor of this work consists of two copies of five examples of park benches (reduced to $\frac{3}{4}$ scale, tilted and otherwise altered) that Zaal Khidasheli (ზაალ ხიდაშელი) has produced at his foundry in Kutaisi for public and/or private use. I'm using the bench as a theatrical device to tether reflections on metaphysical states like longing or loneliness or romance together with corporeal, skeletal and adjacent material culture concerns.

I

Nancy Lupo
Not Yet Titled
2021

collaboration with Vazha Marr

ნენსი ლუპო
წერწერობით უსათაურო
2021
პოლაბორაცია ვაჟა მართან /

ასტალი / პირსი
ჰორიზონტი
2021

ჰორიზონტი ინტერვენციებისა და ობიექტების სერიული დაპირისპირებებისაგან შედგება, რომელსაც სურათის სიბრტყეზე მოსრიალე, პულსირებადი მასკანირებელი სხივი ავლენს. კადრები პანორამული პრინციპითაა დალაგებული და ამავდროულად სხვადასხვა არტეფაქტების ამოსანათებლად შუქი მექანიკურად წინ და უკან მოძრაობს.

ჰორიზონტი ერთდროულად ანთროპოლოგიური და პოეტური ჩანაფიქრია. მასალის პირველწყარო ყოველდღიურობის წიაღში აღმოცენებულ არტისტულ და არქივისტიკულ იმპულსებზე რეფლექსირებს და თემების მრავალფეროვნებას მოიცავს; ეკოლოგიასა და დესტრუქციას, ისტორიას და დიგიტალიზაციას, ძალადობას, ნაყოფიერებას, ნარკოტიკებსა და ეკონომიკას.

იზაბელ პარკესის ტექსტი

Petra Rinck Galerie-სა და ხელოვანების საკუთრება

Astali / Peirce

Horizont

2021

Horizont unfolds through a series of juxtapositions of objects and interventions, exposed by the pulsing light of a scanner beam as it glides across the picture plane. Clips are sequenced to pan laterally as the light travels mechanically back and forth, illuminating an array of artefacts.

Horizont is equally an anthropological and poetic pursuit. Its source material reflects artistic and archivist impulses, drawn from the everyday and engaging a range of themes which include ecology and destruction, history and digitization, violence, fertility, drugs and economics.

Text by Isabel Parkes

Courtesy Petra Rinck Galerie and artists

სალომე ჯოხაძე

თან გატარებ

2003/2021

ფერწერული ნამუშევრები ბებიაჩემის, გუჩა კვარაცხელიას მიერ არის შესრულებული. ჩარჩოები ჩემი ერთ-ერთი პირველი ობიექტებია. ჩემს ჩარჩოებში მისი ფერწერის ჩასმა ჩვენი პირველი და სავარაუდოდ ბოლო კოლაბორაციაა, მაგრამ მთელი ჩვენი ურთიერთობის ხაზს ასახავს. ჩემი ექსპოზიცია მის ხსოვნას ეძღვნება.

Salome Jokhadze

I'll Carry You With Me

2021/2003

These paintings were made by Gucha Kvaratskhelia, my grandmother. The frames are one of the first objects that I made. Inserting her works in my frames is our first and probably our last collaboration, but it underlines our relationship as a whole. My exposition is dedicated to her memory.

ლია ბაგრატიონი

გზაზე

2021

Lia Bagrationi

On the Road

2021

ანა გზირიშვილი

უარყოფილი დივას დებიუტი (დაისი)

2021

Ana Gzirishvili

Debut of the Neglected Diva (Sunset)

2021

Anna K.E.

Ninety Degree

2021 (2011-2021)

ქეთუთა ალექსი-მესხიშვილი

ნაწნავები, ბაფთები, გვირილები, ვარდები, ჯინსები, მზეები

2021

ეს ნაკუწებისაგან შეკერილი, იმპროვიზებული საბანია, რომელიც ჩემ მიერ საქართველოში შექმნილი პოლიეთილენის პარკებისა და ჩანთების ამოჭრითა და დაწებებით გავაკეთე. ზოგიერთ მათგანზე ტრადიციული ქართული მოტივებია აღბეჭდილი - ორნამენტები ნაწნავებითა და მზეებით, სხვებზე უფრო საბჭოთა

საფოსტო ბარათის სტილის გამოსახულებები – ბაფთები და ყვავილები. ეს ყველაფერი ერთად კი გაუცხოებული, მერყევი და ჰაერში მოცურავე სიმბოლოების გადამუშავებული ნარევია, ჩემი სამი წლის შვილი ფლომასტერების ცოტაოდენი დახმარებით შექმნილი.

Ketuta Alexi-Meskhishvili
Bows, Braids, Daisies, Jeans, Roses, Suns
2021

It is a makeshift “quilt” made from cutting up and gluing a stack of plastic bags I have bought at the markets in Georgia. Some have reworked traditional Georgian motifs printed on them, ornaments such as braids or suns, others have more Soviet postcard style imagery of flowers or bows. It’s a recycled mash up of estranged, floating symbols with some marker help from my three year old son.

ლევან ჭოდოშვილი
მოგზაური ვირი
2018

Levan Tchogoshvili
Journeying Donkey
2018

გიორგი გელაძე
ერთი ადგილის ტკეპნა
2021

Giorgi Geladze
Stomping in Place
2021

The title of the piece comes from the Georgian idiom “erti adgilis t’k’ep’na” which literally translates to “beating/stomping in place,” but is a phrase used when something is done ineffectively or without development, similar to English idiom “to go around in circles.”

GOD ERA (ნინი გოდერიძე)

კიბორგის სითხე

2021

ცოცხალი ორგანიზმი მუდმივ ფლუიდურობას განიცდის. მის მეხსიერებაში სხვადასხვა მდგომარეობა ორგანულად არსებობს. სიცოცხლე და სიკვდილი ერთი ორგანიზმის, ერთი დიდი სხეულის ერთიანობაა, რომელიც მარადიულია და ერთ ციკლს წარმოადგენს. მაგრამ დედამიწის მარადიული ციკლიც ფლუიდურია და დღესდღეობით იკარგება საზღვარი ტექნოლოგიურ სამყაროსა და ბუნების შორის. გადაწყვეტილება, იყო მწვანე, ან ტექნოლოგიურ განვითარებაზე ორიენტირებული, არის კიდევ ერთი ბინარული სიცრუე. მომავლის ტრანს ჰიუმანი (კიბორგი) თავის მექანიკურობის მიუხედავად, ზრუნავს იმ გარემოზე, რომელშიც მისი მარადიულობა არსებობს.

განსაკუთრებული მადლობა სოლომონ რაზმაძეს და ბებე სესიტაშვილს

GOD ERA (Nini Goderidze)

Cyborg Fluid

2021

A living organism is in constant fluidity and various states coexist organically in its memory. Life and death are a union in one being, one great body, which is eternal and representative of one cycle. But the Earth's endless cycle is also fluid and the lines between the technological world and nature are being blurred. The decision to be green or focused on technological development is another binary deception. Despite its mechanical structure, the Trans Human of the Future (cyborg) cares about the environment in which its eternity exists.

Special thanks to Solomon Razmadze and Bebe Sesitashvili

მამუკა ჯაფარიძე

სახელები

2011

Mamuka Japaridze

Names

2011

ნიკა ქუთათელაძე
წყაროს წყალი
2021

Nika Kutateladze
Spring Water
2021

ლადო ლომიტაშვილი
ნოსტალგია ცინიზმის მცირე დოზით და გაუცხოება
2021

ინსტალაცია არტისტის მიერ შექმნილი სხვადასხვა სკამისაგან შემდგარი ერთობლიობაა, რომელიც ელექტროსადგურის სივრცეში იშლება. სკამების ზედაპირები არტისტის ერთ-ერთი კვლევის საგანს ასახავს – პორნოგრაფიული გამოსახულების ბუნებას. აქ გარემოსა და სივრცეს იდენტური ესთეტიკა აქვს, კანის ტექსტურა კი არ ჩანს, რადგან არტისტმა გამოსახულებები ციფრულად დაამუშავა და სხეული განიდევენა – კომპოზიციისა თუ ფორმის თვალსაზრისით – დარჩა მხოლოდ სურათის იკონოგრაფიული სიღრმე. რამდენადაც პორნოგრაფიას სხვადასხვა მედიის სუბვერსიის უნარი აქვს, ამ შემთხვევაში ის კიდევ ერთხელ ადასტურებს იმ ფაქტს, რომ ცენზურა ნაწარმოებს მნიშვნელობას უცვლის.

Lado Lomitashvili
Nostalgia With a Dose of Cynicism and Detachment
2021

The installation takes the form of several design chairs spread throughout the power station on the upholstery of which is printed an ongoing investigation by the artist: the nature of pornographic images in which the environment and space have identical aesthetics without any skin texture, as the artist has digitally altered the images to preclude the body and emphasize the iconographic depth in the images, both in composition and form. Inasmuch pornography has the ability to subvert various media; in this instance, it confirms the fact that censorship changes the meaning of the work.

ირაკლი გამრეკელი
სცენოგრაფი – ირაკლი გამრეკელი, რუსთაველის თეატრი, თბილისი

ანზორ
1928

ზაგმუკი
1926

ვილჰელმ ტელი
1927

ქართა ქალაქი
1929

ყაჩაღები
1933

Irakli Gamrekeli

Stage design by Irakli Gamrekeli, Rustaveli Theatre, Tbilisi

Anzor
1928

Zagmuk
1926

Wilhelm Tell
1927

Town of Winds
1929

Die Räuber (The Robbers)
1933

კირილე ზდანევიჩი

„არგონავტების ნავის“ ინტერიერის მოხატულობის ფრაგმენტი. 1918 წ.
ხელოვნების ინდისციპლინური კვლევის ლაბორატორია.

„მენშევიზმის დროინდელ ჩემს ბიოგრაფიაში ორ შემოქმედებით მოვლენას გამოვყოფ:

პირველი – კლუბ რესტორან „არგონავტების ნავის“ მონატულობა, შესრულებული მატისისა და ვან დონგენის სტილით,....ლამაზად და ფერადოვნად”.

კირილე ზდანევიჩი. „მე – მაგონდება“

„არტისტული კაფე, თეატრი-სტუდია „არგონავტების ნავი“ 1918 წლის შემოდგომაზე, ყოფილი „კრუჟოკის“, დღეს რომ „ოფიცერთა სახლს“ ვუწოდებთ, რუსთაველის გამზირის N 16-ში მდებარე შენობის სარდაფში გაიხსნა. მისი კედლები კირილე ზდანევიჩმა, ლალო გუდიაშვილმა და ალექსანდრე ბაჟბუქ-მელიქოვმა მოხატეს.

„არგონავტების ნავი“, ისევე, როგორც თბილისის სხვა არტისტული კაფეები – „ფანტასტური თბილისის“ ფანტასტიკური ქრონოტოპია, არა მხოლოდ იმ ხელოვნების ხარისხითა და თვისებრიობით, რომელიც მის კედლებში და მის კედლებზე არსებობდა, არამედ როგორც მოვლენა, მთლიანობაში როგორც ფენომენი.

„არგონავტების ნავის“ ამ სივრცეში კოლეგებთან ერთად პირველად 1999 წელს ჩავედით <...> დიდი ავზებით გამოტენილი, თითქმის გავერანებული სარდაფი დაგვხვდა, რომელიც წლების განმავლობაში გამოიყენებოდა საწყობად, მერე - საქვაბედ. <...> „არგონავტების ნავის“ მონატულობა იქამდე დაკარგულად ითვლებოდა ან კულტურის საბჭოთა პოლიტიკის მიერ დაკარგულად უნდა ჩათვლილიყო.<...> 1999-2000 წლებში სარდაფის მფლობელების მიერ ჩატარებული სარემონტო სამუშაოების დროს კედლების შელესილობა ჩამოიფხიკა და მხატვრობის უდიდესი ნაწილი დაიღუპა. მაშინ, კედლის ფართობის დაახლოებით 20 კვ. მ-ზე მხოლოდ კირილე ზდანევიჩის მონატულობის უკვე ძლიერ დაზიანებული ნაწილი გადარჩა. წლების განმავლობაში მრავალი მცდელობის შემდეგ, როდესაც მხატვრობის რესტავრაცია საბოლოოდ დაიგეგმა, სწორედ მაშინ, 2018 წლის მარტს, მოულოდნელად ირკვევა, რომ მონატულობა აღარ არსებობს.

კირილე ზდანევიჩის „არგონავტების ნავის“ მხატვრობის შესახებ ახლა მხოლოდ ფოტოების მიხედვით შეიძლება ვიმსჯელოთ, ისიც მხოლოდ ვარაუდით, არსებულისა და წარმოდგენითის სიმულაციას არცთუ მოკლებულ ზღვარზე.“

თეა ტაბატაძე. ამონარიდი ტექსტიდან: „თეატრ-სტუდია არგონავტების ნავი და კირილე ზდანევიჩის არგონავტიკა“.

Kirill Zdanevich

“Argonauts’ Boat” - Interior Mural Fragment, 1918

Art Interdisciplinary Research Laboratory

"I would highlight two creative events in my biography of the Menshevik times: The first – the painting of the club/restaurant “Argonauts' Boat,” which was done in the style of Matisse and Van Dongen . . . beautifully and colorfully."

Kirill Zdanevich in I – Reminisce

The artistic cafe and theater-studio “Argonauts' Boat” was opened in the fall of 1918 in the basement of the building located at 16 Rustaveli Avenue, formerly called ‘Kruzhok’ (the circle), now known as ‘Officers' House.’ Its walls were painted by Kirill Zdanevich, Lado Gudiashvili, and Alexander Bazhbeuk-Melikov.

“Argonauts' Boat,” like other art cafes in Tbilisi, is a fantastic chronotope of the "Fantastic Tbilisi," not only because of the characteristics and quality of the art that existed in and on its walls, but also as an event, as a whole phenomenon.

My colleagues and I first entered the space of the Argonauts' Boat in 1999 . . . We found a neglected basement filled with large tanks, used as a warehouse for years and then as a boiler room . . . The wall paintings of “Argonauts' Boat” were considered lost until that time, or should have been considered so by the Soviet policy of culture . . . During the renovation work that was carried out by the private owners of the basement in 1999-2000, the walls were scraped down and most of the paintings were destroyed. Then, at about 20 sq. ft. of the wall's area, only a part of Kirill Zdanevich's painting survived, which was already heavily damaged. After many attempts over the years to plan the restoration of the painting, it was in March 2018 that it suddenly became clear that the painting no longer existed.

Kirill Zdanevich's “Argonauts' Boat” can only be observed through photographs now and only by assumptions, on a not-too-limited verge of existence and imaginary simulation.

– Thea Tabatadze. An excerpt from the text-“The Theater-Studio Argonauts' Boat and Argonautica of Kirill Zdanevich.”

მიშვიკო სულაკაური

Genesis 3:19

2021

„პიროფლიანი ჭამდე პურს, ვიდრე მიწად მიიქცეოდე, რადგან მისგან ხარ აღებული; რადგან მიწა ხარ და მიწადვე იქცევი“.

Mishiko Sulakauri
Genesis 3:19
2021

“By the sweat of your face, you will eat your food, until you return to the ground, since from it you were taken; for the soil you are and to the soil you will return.”

ანდრო დადიანი
H-
2021

“რომ დრო ასუსტებს მისგან ნაკვესს ცეცხლს და
ნაპერწყალს.”

უ. შექსპირი

დროის ბუნებაა უკვალოდ იდინოს და ასე გამოთქვას თავისი თავი, ის არც სუბიექტია და არც ობიექტი. ამ მოცემულობას თუკი ცხოვრების მუდმივად მივიღებ და მასში ჩემგან გამოგონილ პუნქტუმებს დავსვამ, მატერიალური სამყაროს ჩემეულ წარმოდგენას შევუერთდები და გავემიჯნები ცხოვრების კატალოგის ბიოლოგიით შევსებას. ეს ნამუშევარი წამების ეროსით ანთებული ავტორი კი არა, შეჩერებული, შედედებული და მოჩარჩობული დროის გამოხატვის მცდელობაა, გაქცევა ფორმულიდან სადაც, დროს + დრო = დროს.

ვიდეოს ორი ეგზემპლარიდან, ერთი დარჩება ავტორის საკუთრებაში (რომელიც არ გასაჯაროვდება), მეორე კი, შეგიძლიათ შეიძინოთ.

ვიდეო: სანდრო ქერაული

Andro Dadiani
H-
2021

“Time qualifies the spark and fire of it.”

W. Shakespeare

It is the nature of time to pass without a trace – this is how it manifests itself; it is neither a subject nor an object. If I take this as a given, a constant of life, and in it set imaginary punctums of my own, I will join the material world of my conception and separate myself from cataloging life with biology. This work is not an author ignited by the eros of torture, but an attempt to

express a suspended, condensed, and framed time, an intention of escape from a formula: time + time = time.

From the two existing copies of the video, one is the property of the artist (and will not be released publicly) and the other is available for purchase.

Video: Sandro Kerauli
